

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **REAL TRADE spol. s r. o.**, IČ: 61973173, se sídlem Hrnčířská 282/1, Opava, zast. JUDr. Pavlem Lasákem, advokátem, se sídlem Masařská 3, Opava, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2008, č. j. 12 Ca 29/2005 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2005, č. j. HEM-301-22.11.04/34723, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále „KHS“) ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1810/13/04/Nov, takto: „*Obchodní společnost REAL TRADE spol. s r. o., IČ: 61973173, se sídlem Opava, Horní nám. 103/2, se při pořádání „3. opavského superplesu“ v kulturním domě Ostroj v Opavě, Na Rybníčku 43, dopustila správního deliktu tím, že v době od 22.30 do 24.00 hodin dne 31.1.2004 nezajistila, aby hluk z jí pořádané veřejné produkce hudby nepřekročil v chráněném vnitřním prostoru bytového domu v Opavě, Na Rybníčku 41, a chráněném venkovním prostoru bytového domu v Opavě, Na Rybníčku 52, hygienické limity hluku upravené pro noční dobu § 11 odst. 1 a 3 a § 12 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, tedy jako pořadatel veřejné produkce hudby nesplnila povinnost stanovenou § 32 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 92*

odst. 1 tohoto zákona se jí proto ukládá pokuta ve výši 30.000,- Kč,“ splatná do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které uvedl, že žalovaný ani KHS nevyhodnotil v souladu se zásadou objektivní pravdy důkazy provedené KHS, a to zejména protokoly ze dne 31. 1. 2004, č. j. 284, a ze dne 10. 3. 2004, č. j. 853. Podle žalobce je nepochybné, že ve sledovaném období, tj. od 22.30 do 24.00 hod., bylo v budově nejméně pět různých zdrojů hluku. V první řadě se jednalo o veřejnou hudební produkci žalobce, která podle několika desítek svědků, jejichž seznam byl ve správním řízení předložen, byla přerušena od 24.00 do 01.15 hod. tombolou, během níž byl zdrojem hluku pouze šum účastníků v sále a hlas organizátora tomboly v mikrofону. Ve stejnou dobu, tedy i během tomboly, byl dalším zdrojem hluku bar s diskotékou v 1. podzemním patře kulturního domu Ostroj v Opavě (dále „KD Ostroj“), který navíc přímo sousedí s objektem bytového domu, ve kterém byla prováděna měření hluku. Dalším zdrojem hluku byla restaurace u vstupu do objektu kulturního domu, ve které hrála i mixovací hrací skříň (jukebox). Oba tyto provozy, stejně jako bar u velkého sálu v 1. nadzemním patře kulturního domu a bar v 2. nadzemním patře u malého sálu, zajišťovala společnost BUNCOL s. r. o., resp. její partneri. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že odpovídá za splnění povinností podle hygienických předpisů, i když si pořadatelskou službu, zvukového technika a související činnosti zajišťuje jiným subjektem. Žalobce dále konstatoval, že podle protokolu o zkoušce č. 438/2004 kolísaly naměřené hodnoty od 22.30 do 00.30 hod. mezi hodnotou 48,2 dB a hodnotou 57,4 dB, která byla naměřena cca ve 23.15 hod. Od 00.30 až do 01.15 hod. však hodnoty hluku klesly na 40,8 dB až 49,8 dB. Tedy dne 1. 2. 2004 po 00.30 hod., kdy prokazatelně v hlavním sále probíhala tombola, což je potvrzováno desítkami svědků, klesly hodnoty hluku min. o 7,4 až 7,6 dB. Toto je podle žalobce hladina hluku, kterou se projevila jeho veřejná produkce na měřených místech, protože o tolik decibelů klesly naměřené hodnoty, když ustala hudba a zpěv. Žalobce namítal, že hodnoty hluku naměřené KHS neodpovídají jedinému zdroji, a to akci pořádané žalobcem, ale jde o hladiny hluku ze všech akcí a ze všech provozů, které v době měření probíhaly v KD Ostroj. Žalobce uvedl, že KHS a následně pak i žalovaný nesprávně učinil odpovědným za porušení hygienických předpisů pouze žalobce, u kterého naopak z naměřených hodnot vyplývá, že měl svou produkci zajištěnou po hlukové stránce tak, že se to v případě přerušování této produkce projevilo hodnotou naměřeného hluku 7,5 dB. Žalobce se domnívá, že v daném případě KHS neprovedla měření objektivně. Podle žalobce měla KHS zabezpečit přerušování všech provozů, které žalobce nezajišťoval, aby mohla naměřit přesnou hodnotu hluku, jejímž zdrojem byla akce žalobce. Žalobce proto navrhl, aby byla obě správní rozhodnutí zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 3. 2008, č. j. 12 Ca 29/2005 – 49, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že správní orgány obou stupňů se k vzneseným námitkám vyjádřily a doložily důkazy, z nichž vycházely. Podle soudu je zřejmé, že KHS zjistila u jednatele BUNCOL s. r. o. Pavla Henčla, že na dobu pořádání předmětného plesu byla pronajata celá budova KD Ostroj a v inkriminované době se v tomto objektu konala pouze hudební produkce pořádaná žalobcem a technik poskytnutý společností BUNCOL s. r. o. žalobci zajišťoval pouze dohled na zapojení přípojek elektrické energie, osvětloval sál a vykonával požární dohled. Živou hudební produkcí si zvučila sama kapela žalobce (nájemce). Námitku žalobce, že neměl pro ples pronajatý celý KD Ostroj, shledal soud nedůvodnou. KHS provedla šetření, z něhož vyplynulo, že bar i restaurace v prvním nadzemním podlaží jsou provozovány bez hudební produkce, která by mohla ovlivnit hodnocený hluk. Pro tento závěr svědčí i protokol KHS o kontrole ze dne 31. 1. 2004, č. j. 284, podle něhož v době konání „3. opavského superplesu“ byla veřejná

hudební produkce provozována pouze ve velkém a malém sále a v baru v suterénu. Hlučnost provozovny baru v prvním suterénu byla měřena již dne 26. 9. 2003 (protokol č. 2003/1590) a byla zjištěna ekvivalentní hladina akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru domu na adrese Na Rybníčku 50 ve výši pouhých 40,9 dB. Hluk v pozadí přitom činil 40,3 dB, obě hodnoty nebyly prokazatelně odlišitelné. Z toto žalovaný dovodil, že veřejná produkce hudby v rámci „3. opavského superplesu“ byla v době měření dominantním zdrojem hluku, když vypočítaný vlastní příspěvek této produkce ve vztahu k výsledkům měření hlučnosti daného baru ze dne 26. 9. 2003 je ve výši $E_{\text{aeqT}}=54,8$ dB pro nejhlučnější noční hodinu. Soud dále uvedl, že z protokolu o kontrole ze dne 10. 3. 2004, č. j. 853, a přílohy o zkoušce měření hluku v životním prostředí Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě č. 438/2004 ze dne 24. 2. 2004 je zřejmé, že měření bylo provedeno v noční době z 31. 1. na 1. 2. 2004 pověřenými zaměstnanci Zdravotního ústavu se sídlem v Ostravě - zkušební laboratoř č. 1393 akreditovaná Českým institutem pro akreditaci. Tento zdravotní ústav prokázal na podkladě měření, že byly v průběhu nejhlučnější noční hodiny (23.00 až 24.00) dne 31. 1. 2004 překročeny hygienické limity pro chráněné vnitřní prostory staveb stanovené v § 11 odst. 1 a 3 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. na 25 dB a pro chráněné venkovní prostory staveb stanovené § 12 odst. 1 a 2 na 45 dB. Maximální hladina akustického tlaku pronikajícího stavební konstrukcí ve sledované obytné místnosti obytného domu Na Rybníčku 41, který je stavebně propojen s objektem KD Ostroj, činila v nejhlučnější noční hodině (23.00 až 24.00) 46,5 dB. V chráněném vnějším prostoru obytného domu Na Rybníčku 52 pak byla naměřena hladina akustického tlaku ve výši 55 dB. Hluk byl podle protokolu měřen z jediného zdroje, tím byla veřejná hudební produkce „3. opavský superples“ pořádaná žalobcem v objektu KD Ostroj na adrese Na Rybníčku 43, Opava. Podle protokolu zdravotního ústavu byly ostatní rušivé hluky při měření eliminovány. Hladina hluku v pozadí byla měřena průběžně v době přestávek mezi jednotlivými bloky hudebního programu na stejných měřících místech, v chráněném vnitřním prostoru bytového domu Na Rybníčku 41 a dosahovala hodnoty 20,5 dB a v chráněném vnějším prostoru obytného domu Na Rybníčku 52 hodnoty 28 dB. Podle soudu námítky žalobce týkající se poklesu hlučnosti v době od 00.30 do 01.45 hod. asi o 8 dB v době konání tomboly, odpovídají měření, ze kterého bylo při posuzování hladiny hluku vycházeno. Měření však bylo provedeno pro nejhlučnější noční hodinu tj. od 23.00 do 24.00. Městský soud v Praze neměl s ohledem na obsah citovaného protokolu a akreditaci uvedené laboratoře důvod pochybovat o správnosti provedeného měření a správnosti jeho vyhodnocení. Soud dospěl k závěru, že měřené hodnoty hluku byly způsobeny pořádáním „3. opavského superplesu“ a že nebylo možné vyhovět námítce žalobce na provedení měření po uzavření provozu firmy BUNCOL s. r. o., aby tak byly vyloučeny jeho vlivy při měření. Postup žalovaného, který v rámci výkonu státního zdravotního dozoru (inspekční měření hluku) nemohl použít metodu vyloučení provozů ostatních zdrojů hluku, je v souladu s ustanovením § 88 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, vzhledem k tomu, že při výkonu státního dozoru jde vždy o zjištění skutečné hodnoty hluku v chráněném prostoru, proto se musí takové měření uskutečnit bez vědomí pořadatele veřejné produkce hudby, který by případně mohl ovlivnit měření celkovým snížením hlučnosti. Soud neshledal v postupu žalovaného ani orgánu prvního stupně pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení. Ve smyslu ustanovení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby nesmí překročit hygienické limity stanovené prováděcím předpisem. Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomu účelu stavby, jiné zařízení nebo pozemek poskytla. V tomto případě je nepochybné, že pořadatelem veřejné produkce hudby byl žalobce. Tato skutečnost vyplývá z důkazů, které byly v průběhu správního řízení provedeny a žalobce tuto skutečnost nevyvrátil. Městský soud v Praze se zřetelem k výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že v době konání „3. opavského superplesu“ měl pronajatu pouze část nebytových prostor, které byly v daný den v provozu. Stěžovatel poukázal na to, že vedle „3. opavského superplesu“, probíhajícího ve velkém a malém sále KD Ostroj, byly dne 31. 1. 2004 v této budově v provozu rovněž diskotéka v 1. podzemním patře a restaurace v 1. nadzemním patře. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že pokud příslušný správní orgán prováděl měření hluku mimo objekt resp. v bytě, který sousedil s budovou kulturního domu, nelze žádným hodnověrným způsobem přesně zjistit, jaký konkrétní hluk vydával provoz či činnost stěžovatele. Stěžovatel dále uvedl, že závěr soudu opřený o zjištění uvedené v protokolech o měření, že ostatní zdroje hluku kromě veřejné hudební produkce stěžovatele byly při měření eliminovány, je nesprávný, neboť tato eliminace není možná. Odvolával se na rozpory v závěrech správních orgánů, které uvádějí na jedné straně, že měření hluku „3. opavského superplesu“ nebylo možné provést, neboť v rámci kontrolní činnosti by zřejmě bylo kontraproduktivní vyloučení všech dalších zdrojů hluku (diskotéka, restaurace s jukeboxem, bary a vlastní hluk návštěvníků celého kulturního domu), na druhé straně tvrdí, že tyto vedlejší zdroje hluku byly eliminovány, což se podle stěžovatele nestalo a v době měření doprovázel hluk veškeré činnosti, ke kterým v kulturním domě došlo. Stěžovatel zdůraznil časový posun v posuzování úrovně hluku, kdy správní orgány porovnávaly hlučnost naměřenou ve dnech 31. 1. 2004 a 2. 1. 2004 s hodnotami naměřenými dne 26. 9. 2003 v provozovně baru v 1. suterénu. Toto porovnání by bylo podle stěžovatele možné jedině, kdyby se v tomto baru nacházel stejný počet hostů, kteří by stejně hlučeli, a úroveň hlasitosti diskotéky a jukeboxu v baru by byla nastavena na stejnou hodnotu decibelů v oba sledované termíny. Tak tomu ovšem nebylo a správní orgány porovnávaly neporovnatelné. Stěžovatel uzavřel, že správní orgány tvořily své výsledky odhadem, když od úrovně hluku naměřené dne 31. 1. 2004 odečítaly hodnotu hluku ze dne 26. 9. 2003; musely tedy předpokládat, že hluk vedlejších zdrojů byl dne 26. 9. 2003 a dne 31. 1. 2004 stejný. Na základě výše uvedených skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s výrokem i odůvodněním rozsudku Městského soudu v Praze. K námitkám stěžovatele dodal, že v protokolu o měření ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, je uvedeno, že veškeré ostatní rušivé zvuky mimo měření akce stěžovatele byly eliminovány tím, že byla měřena hladina pozadí průběžně v době přestávek mezi jednotlivými hudebními bloky programu plesu na stejném měřicím místě v chráněném vnitřním prostoru bytového domu Na Rybníčku 41, přičemž dosahovala hodnoty 20,5 dB a v chráněném vnějším prostoru budovy bytového domu Na Rybníčku 52 hodnoty 28 dB. Naopak maximální hladina akustického tlaku pronikajícího stavební konstrukcí do sledované obytné místnosti bytového domu Na Rybníčku 41 činila v nejhlučnější noční hodině 46,5 dB a v chráněném vnějším prostoru budovy Na Rybníčku 52 hodnoty 55 dB. Žalovaný dodal, že měření bylo provedeno v souladu se zákonem a je jím jednoznačně prokázána příčinná souvislost mezi předmětnou veřejnou produkcí hudby „3. opavský superples“ pořádanou stěžovatelem a zvýšenou hladinou akustických tlaků. Žalovaný konstatoval, že zdravotní ústav při vyhotovení protokolu o zkoušce ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, k výsledkům měření hluku ze dne 26. 9. 2003 nepřihlížel a protokol zdravotního ústavu o zkoušce ze dne 26. 9. 2003, č. 2003/1590, nebyl ani podkladem rozhodnutí KHS ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1810/13/04/Nov, jímž byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Až při vypořádání námitek obsažených v odvolání přihlédl žalovaný na základě výsledků doplněného řízení provedeného KHS k tomuto protokolu ze dne 26. 9. 2003, když uvedl,

že hlučnost baru v 1. podzemním podlaží KD Ostroj byla již dříve ověřena a že hluk pocházející z hudební produkce v tomto baru nemohl mít na výslednou hodnotu hluku změřeného v nejhlučnější noční hodině dne 31. 1. 2004 z veřejné produkce stěžovatele ($L_{\text{aeq,T}} = 55$ dB v chráněném venkovním prostoru bytového domu Na Rybníčku 52) větší než zanedbatelný vliv (po započítání jeho příspěvku je výsledná hodnota $L_{\text{aeq,T}} = 54,8$ dB), přičemž obdobně to platí i o vlivu na překročení hygienického limitu hluku v chráněném vnitřním prostoru bytového domu na Rybníčku 41. Samotným podkladem předmětných rozhodnutí KHS i žalovaného však byl zejména protokol zdravotního ústavu o zkoušce ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, jenž obsahuje výsledky, které byly v souladu s předpisy získány objektivním měřením akreditovanou laboratoří zdravotního ústavu a nikoli odhadem, jak uvádí stěžovatel. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Dne 31. 1. 2004 ve 22.00 hod. zahájila KHS kontrolu, jejímž cílem bylo ověření souladu provozování KD Ostroj Na Rybníčku 43, Opava s úpravou uvedenou v zákoně č. 258/2000 Sb. a nařízení vlády č. 502/2000 Sb. V rámci této kontroly prováděl Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě od 22.30 do 01.15 hod. měření hladiny akustického tlaku v chráněném vnitřním prostoru obytného domu Na Rybníčku 41 a chráněném vnějším prostoru budovy Na Rybníčku 52. Tímto měřením uvedeným v protokolu o kontrole ze dne 31. 1. 2004, č. j. 853 (kontrola ukončena dne 10. 3. 2004), bylo zjištěno, že ve sledované nejhlučnější noční hodině, tj. mezi 23.00 a 24.00 hod., došlo k překročení hygienických limitů hluku stanovených nařízením vlády č. 502/2000 Sb., konkrétně ustanovením § 11 odst. 1 a 3 pro chráněný vnitřní prostor staveb na 25 dB a ustanovením § 12 odst. 1 a 2 pro chráněný vnější prostor staveb na 40 dB v noční době. Protokol o zkoušce ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, uvádí, že úroveň ekvivalentního akustického tlaku byla v inkriminovanou dobu v chráněném vnitřním prostoru bytového domu Na Rybníčku 41 na úrovni 46,5 dB a v chráněném vnějším prostoru obytné budovy Na Rybníčku 52 na úrovni 55 dB. Během měření bylo zdravotním ústavem provedeno místní šetření v KD Ostroj, jímž bylo zjištěno, že ve velkém sále probíhala veřejná produkce hudby a v malém sále a v baru v 1. podzemním patře hrála reprodukováná hudba. Ve sledovaném

období z 31. 1. 2004 na 1. 2. 2004 měl stěžovatel pronajatu budovu KD Ostroj, přičemž zde pořádal akci „3. opavský superples“, v rámci níž probíhala veřejná hudební produkce ve velkém sále. Mimo tuto akci byly v budově KD Ostroj provozovány restaurace a bar v 1. nadzemním a bar v 1. podzemním patře, a to společností BUNCOL s. r. o. Měření úrovně hluku bylo prováděno v době veřejné hudební produkce stěžovatele v KD Ostroj a v době mezi jednotlivými hudebními bloky bylo prováděno kontrolní měření hluku pozadí. Protokol o zkoušce ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, uvádí, že úroveň hluku pozadí měřená v chráněném vnitřním prostoru obytné budovy Na Rybníčku 41 v časovém rozmezí 22.30 až 00.40 hod. byla na úrovni 20,5 dB a kontrolní měření hluku pozadí v chráněném vnějším prostoru obytné budovy Na Rybníčku 52 provedené mezi 00.25 a 01.25 hod. bylo na úrovni 28 dB.

Na podkladě měření a kontroly zahájila dne 15. 3. 2004 KHS se stěžovatelem řízení o uložení pokuty. Dne 13. 5. 2004 vydala KHS rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč za správní delikt podle § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví. Tohoto deliktu se stěžovatel dopustil tím, že jako pořadatel nedodržel hygienické limity hluku podle § 11 odst. 1 a 3 a § 12 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. dne 31. 1. 2004 v noční době mezi 23.00 až 24.00 hod.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 31. 5. 2004 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 21. 1. 2005 tak, že změnil správní rozhodnutí KHS a vyslovil, že stěžovatel je povinen zaplatit pokutu 30 000 Kč za správní delikt, jehož se dopustil tím, že jako pořadatel nezajistil, aby hluk z jím pořádané veřejné hudební produkce nepřekročil hygienické limity hluku uvedené v § 11 odst. 1 a 3 a § 12 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 502/2000 Sb.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Konkrétně jeho námitku, že odpovědnou osobou nebyl jakožto pořadatel on, ale byla jí společnost BUNCOL s. r. o., odmítl pro zřejmou neslučitelnost se zněním § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, který podle zde uváděných kritérií za osobu nesoucí stanovené povinnosti určuje stěžovatele. K námitce, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného a neúplného skutkového zjištění, zda vůbec a v jaké míře byla naměřená hladina hluku v příčinné souvislosti s činností stěžovatele, se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že skutkový stav byl řádně zjištěn a závěry KHS odpovídají výsledkům měření a prokazují, že hlavním zdrojem hluku byla akce stěžovatele. Konečně k námitce, že prvoinstanční orgán postupoval nesprávně, když odvolateli uložil napadeným rozhodnutím pokutu namísto toho, aby z důvodu opakovaného překračování limitů hluku hudební produkce v KD Ostroj preventivně zakázal, žalovaný poznamenal, že vlastník, který pronajímá nebytové prostory, tímto svým chováním nijak neporušuje hygienické limity hluku a neexistuje zde tak příčinná souvislost mezi jeho chováním a porušením hygienických limitů a vůči vlastníku KD Ostroj nelze vydat rozhodnutí podle § 84 odst. 1 písm. b) a l) zákona o ochraně veřejného zdraví zakazující vlastníkově činnost.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, hluk z provozu služeb a hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 30. Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel, a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomuto účelu stavbu, jiné zařízení nebo pozemek poskytla.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že stěžovatel měl jakožto pořadatel veřejné hudební produkce povinnost zajistit, aby úroveň hluku pocházející z této produkce nepřekročila hygienické limity hluku. Stěžovatel nikterak nezpochybňoval, že byl pořadatelem „3. opavského superplesu“. Není proto rozhodné, zda měl stěžovatel pronajatu k pořádání veřejné hudební produkce celou budovu KD Ostroj, nebo jen její část. Jestliže bylo – jak je níže zdůvodněno - prokázáno, že tato veřejná produkce hudby překročila hygienické limity hluku, pak je stěžovatel sankčně odpovědný za porušení ustanovení § 32 zákona.

K námitce stěžovatele, že naměřené hodnoty v průběhu jím pořádané veřejné hudební produkce „3. opavský superples“ neodpovídají úrovni hluku pocházející pouze z této akce, ale jsou společným výsledkem působení hluku akce „3. opavský superples“ a ostatních provozů probíhajících v noci z 31. 1. 2004 na 1. 2. 2004 v KD Ostroj zajišťovaných společností BUNCOL s. r. o., Nejvyšší správní soud uvádí, že s touto námitkou se správně vypořádal Městský soud v Praze, když uvedl, že stěžovatelem tvrzená nemožnost odděleného posuzování hluku akce „3. opavský superples“ a ostatních provozů je vyvrácena již v protokolu o kontrole ze dne 31. 1. 2004, č. j. 853, a v příloze o zkoušce měření hluku v životním prostředí ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004. Zde je uvedena hodnota ekvivalentního akustického tlaku pozadí, měřená ve sledovém období v době přestávek mezi jednotlivými hudebními bloky veřejné hudební produkce stěžovatele, a to v chráněném vnějším prostoru obytného domu Na Rybníčku 52 na úrovni 28 dB a chráněném vnitřním prostředí obytného domu Na Rybníčku 41 na úrovni 20,5 dB. Jak uvádí příloha o zkoušce měření hluku v životním prostředí č. 438/2004, veškeré ostatní rušivé zvuky (např. hluk z dopravy nebo hlasitý hovor procházejících návštěvníků) byly z tohoto měření eliminovány. Z tohoto protokolu vyplývá, že veškeré ostatní provozy (tedy i provoz, jež zmiňuje stěžovatel, tj. bar v prvním podzemním podlaží a restaurace a bar v prvním nadzemním podlaží provozované společností BUNCOL s. r. o.) vyjma provozu stěžovatele byly zahrnuty do hodnot měření hluku pozadí. Naměřené hodnoty, v době nejhlučnější noční hodiny mezi 23.00 a 24.00 v chráněném vnitřním prostoru obytného domu Na Rybníčku 41 na úrovni 46,5 dB a v chráněném vnějším prostoru obytného domu Na Rybníčku 52 na úrovni 55 dB, odpovídají hluku pocházejícímu z akce „3. opavský superples“ pořádané stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na tvrzení stěžovatele, uvedené v žalobě, o naměřeném poklesu hladiny hluku v době po skončení hudební produkce, kdy byla pořádána tombola. Stěžovatel poukázal na to, že po skončení veřejné hudební produkce došlo k poklesu měřené hladiny hluku o 7,4 až 7,6 dB, a to v době mezi 00.30 až 01.15 hod., tedy v době skončení veřejné hudební produkce a probíhající tomboly. Z toho stěžovatel odvozoval závěr, že veřejná hudební produkce se tedy projevovala v rozmezí hodnot 7,4 až 7,6 dB. K tomu lze poznamenat, že stěžovatel založil svou úvahu na prostém sčítání a odčítání daného hluku a hluku pozadí, což neodpovídá skutečnosti. Z poklesu hladiny hluku o stěžovatelem uváděných 7,4 až 7,6 dB nelze dovodit, že veřejná produkce hudby byla na úrovni 7,4 až 7,6 dB nýbrž to, že hudební produkce stěžovatele byla v době do skončení veřejné hudební produkce dominantním zdrojem hluku a po skončení hudební produkce hladina hluku zřetelně poklesla. Výsledná hladina hluku není výsledkem prostého sčítání daných veličin, nýbrž tyto se vzájemně překrývají a skládají, přičemž jen pokles nejsilnějšího zdroje hluku mohl být takto významně zaznamenán v době, kdy zřetelně poklesla hladina hluku, která se časově kryla se skončením hudební produkce stěžovatele. Tímto důkazem, na který stěžovatel sám odkazuje a potvrzuje jej podpisy účastníků o době skončení veřejné hudební produkce, je tedy a contrario prokázáno, že dominantním zdrojem před poklesem hladiny hluku byla akce pořádaná stěžovatelem „3. opavský superples“. Navíc k naměřené hodnotě po skončení veřejné hudební produkce je ještě nutné připočítat hluk pocházející od účastníků plesu, který se na hodnotách hladiny hluku musel nutně projevit.

Tvrzení stěžovatele o poklesu hladiny hluku je tedy v souladu se závěry šetření KHS uvedenými v protokolech ze dne 31. 1. 2004, č. j. 284, a č. j. 853, totiž že zdrojem hluku byla akce pořádaná stěžovatelem „3. opavský superples“. Údaje uvedené v protokolu o zkoušce měření hluku č. 438/2004 uvádějí pokles hladiny hluku v době od 00.30 do 01.15 hod., tedy v době, kdy podle stěžovatele probíhala ve velkém sále tombola a ustala veřejná hudební produkce. Je zřejmé a stěžovatel to přímo připouští, že zdrojem hluku před poklesem hodnot úrovně hluku byla akce „3. opavský superples“, kterou stěžovatel pořádal.

Toto zjištění poklesu hladiny hluku v průběhu pořádání tomboly (asi od 00.30 do 01.15 hod. dne 1. 2. 2004) spolu s naměřenými kontrolními hodnotami pozadí podle protokolu o zkoušce měření hluku ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, který uvádí hodnotu měření v obytném prostoru v druhém nadzemním podlaží domu v ulici Na Rybníčku 41 v době mimo hudební produkci v časovém rozmezí mezi 22.30 hod. dne 31. 1. 2004 a 00.40 hod. dne 1. 2. 2004 v průměrné výši 20,5 dB, dokládá, že dominantním zdrojem hluku byla veřejná hudební produkce pořádaná stěžovatelem. Námitka stěžovatele, že naměřené hladiny hluku v průběhu jím pořádané akce „3. opavský superples“ neodpovídají pouze hluku pocházejícímu z této akce, ale ze všech akcí a ze všech provozů, proto není důvodná, neboť výše uvedené naměřené hladiny hluku pozadí v rozmezí 22.30 až 00.40 hod. prováděné v době mimo hudební produkci zahrnují i hluk pocházející z ostatních provozů mimo akci pořádanou stěžovatelem. Nejvyšší správní soud tedy shledal za prokázané, že dominantním původcem hluku v měřené nejhlučnější hodině, tj. od 23.00 do 24.00 dne 31. 1. 2004, byla akce „3. opavský superples“ pořádaná stěžovatelem.

K námitce stěžovatele týkající se časového posunu v porovnání hodnot akustického tlaku naměřených dne 26. 9. 2003 a dne 31. 1. 2004 poznamenává Nejvyšší správní soud tolik, že poukaz Městského soudu v Praze na srovnání hodnot naměřených v těchto dnech je pouze podpůrným argumentem, na kterém není rozhodnutí samo vystavěno.

Srovnání hodnot uvedených v protokolech o měření ze dne 26. 9. 2003, č. 2003/1590, a ze dne 31. 1. 2004, č. j. 284, měl formu myšlenkového experimentu, jehož smyslem bylo prokázat, že byla-li by hudební produkce v baru nastavena na maximální úroveň hlasitosti, projevila by se zcela zanedbatelně na celkově měřených hodnotách a dominantním zdrojem hluku by za této situace stejně byla akce stěžovatele. Měření hluku, provedené Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě dne 26. 9. 2003, uvedené v protokolu o zkoušce č. 2003/1590, mělo za cíl zjištění hluku z hudební produkce nočního baru v 1. podzemním podlaží KD Ostroj a jeho vlivu na životní prostředí. Výsledkem měření bylo zjištění, že úroveň akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru domu Na Rybníčku 50, kde bylo měření dne 26. 9. 2003 provedeno, dosahovala hodnoty 40,9 dB při hluku pozadí 40,3 dB a to při nastavené maximální hlasitosti hudební produkce v baru. Dané srovnání má tedy svoji vypovídací hodnotu v tom, že z něj vyplývá, že jestliže by byla hladina ekvivalentního akustického tlaku na úrovni, jež byla změřena dne 26. 9. 2003, při nastavené maximální hlučnosti hudební produkce baru, identická v den pořádání veřejné hudební produkce stěžovatele, tj. dne 31. 1. 2004, tato hudební produkce baru by se projevila na měřené hodnotě veřejné hudební produkce stěžovatele rozdílem 0,2 dB, oproti aktuálně měřenému stavu, tj. oproti naměřené hodnotě 55 dB by hodnota činila 54,8 dB. Příspěvek baru na celkově naměřené hodnotě hluku by tak byl zanedbatelný.

Poukaz na tuto analogii obou situací je však jen podporou nesporných závěrů, které vyplývají z protokolu o zkoušce č. 438/2004. Na podkladě ostatních důkazů, mimo jiné i měření úrovně ekvivalentního akustického tlaku pozadí, uvedené v protokolu o zkoušce ze dne 24. 2. 2004, č. 438/2004, o přestávkách ve veřejné hudební produkci zajišťované stěžovatelem, vyplývá, že dominantním zdrojem hluku byla dne 31. 1. 2004

ve sledovanou nejhlučnější noční hodinu mezi 23.00 a 24.00 akce stěžovatele „3. opavský superples“. Poukaz stěžovatele na to, že Městský soud v Praze vycházel ve svém rozsudku pouze z porovnání dvou měření hluku ze dne 26. 9. 2003 a ze dne 31. 1. 2004 a na těchto, jak uvádí stěžovatel závěrech srovnání „tvořených odhadem“, založil svůj výrok rozhodnutí, je tedy mylný, neboť toto srovnání sloužilo pouze jako podpůrný argument pro jinak nesporně zjištěný skutkový stav a na závěry vyjádřené v rozsudku samo o sobě žádný vliv nemělo.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že akce stěžovatele „3. opavský superples“ byla dominantním zdrojem hluku a stěžovatel jakožto pořadatel měl ve smyslu ustanovení § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví povinnost zajistit, aby veřejná produkce hudby nepřesahovala hygienické limity upravené § 11 odst. 1 a 3 a § 12 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení tohoto ustanovení zákona pak odpovídá míře porušení a je v souladu s § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

Turková
senátu
JUDr. Marie
předsedkyně